

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBIDOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXX. ÉVF. 1930. SZEPTEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEOMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEL

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

FMS

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Az ünnepek után. — *Király Ödönne*: Lelki áldozás. — *Dr. Madarász István*: Szent Imre és az Eucharisztia. — *Dr. Salgó László*: A Szent Imre-jubileum és az Oltáregyesület. — *Német István*: Az alpesi rózsza. — *Oltáregyleti élet*.

Krisztus Király diadalútja a Dunán. Aug. 19-én volt a dunai eucharisztikus körmenet, amely kivilágított hajóival, a parton álló sok százezer gyertyás hívővel (legalább 600.000 ember) igazi diadalútja volt a Krisztus Királynak. A menet élén egy sötét hajó gyönyörű (villanykörtéből való) kivilágított kettős keresztet vitt, a következő ugyancsak villanykörtéből készített szentkoronát. A harmadik hajón elől fénykoszorúban a legfőlségesebb Oltáriszentség. Ezen a hajón csak a bíborosok, érsekek és püspökök foglaltak helyet. A negyedik hajón voltak a notabilitások, a következő hajókon pedig az

egyesületek és plébániák képviselői. Az Oltáregyesület választmányja a hajón kapott helyet. Az Oltáregyesület többi tagjai pedig *Dr. Mátrai* ügyvezető igazgatóval élükön a Lánchídpart Döbrentei-téri lejárójánál foglaltak helyet és gyertyákkal kezükben, térdreborulva hódoltak az előttük kétszer is elhaladó Krisztust Királynak.

Az oltáregyesület testületileg vett részt a vérmézői pápai legátusi szentmisén és az internacionális eucharisztikus díszgyűlésen.

A Szent József Oltárunkra (már készülő) özv. Remlinger Antalné úrnő 50 P-t adományozott, Isten fizesse meg!

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány... ..	—25	Litánia latin szöveggel... ..	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzeve	—30	Fehér liliom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál ima- könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Elsőáldozók számára a legjobb imakönyv «Az isteni Gyermekbarátnál», mely egészvászonba kötve 1 P 50 fillérért kapható kiadóhivatalunkban.

Az ünnepek után.

HÉTKÖZNAPOK jönnek az ünnepek után s ezek a hétköznapok a munka napjai. A nagy ünnepek utáni hétköznapok még mindig az ünnep hatása alatt állanak s a lelkesedés mintegy elfelejteti a fáradtságot és megkönnyíti a munkát. Így kell, hogy legyen nálunk is a nagy Szent Imre-ünnepek után. Igazán világra szóló ünnepnapjaink voltak aug. 17—23-ig. Itt volt az egész világ katolikusságának képviselője, ünnepeink — különösen a vérmezei legátusi szentmise. A «Krisztus Király diadalútja a Dunán», az internacionális eucharisztikus díszgyűlés az ünnepi csarnokban, a Szent István-napi körmenet, az aug. 21-i Mária-kongregációs pompás ünnepség ugyanott, mind olyan nagyszerű és feledhetetlen élmény, amely örökre emlékezetünkbe vésődik. Az az embertömeg, amely minden egyes alkalommal lángoló lelkesedéssel vett részt az ünnepségeken, imádkozott a templomokban és járult a közös szentáldozáshoz aug. 21-én reggel Budapest összes templomaiban, olyan bizonyíték a magyar nép hitéről az egész világ előtt, amely tiszteletet, becslést és szimpátiát szerez széles e világon a magyar névnek.

E nagyszerű ünnepek után jönnek a Szent Imre-év hétköznapjai: *a munkanapok*. Mert hiába ünnepeltünk volna, ha nem iparkodnánk, a hit és buzgóság útján előrejutni. A katolikus ember lelkiéletében soha sem hiányozhat e jelszó: előre! Hogy merre, hogyan, azt megmutatta nekünk a jóságos Isten, amikor a magyar égen olyan csillagokat gyújtott, mint a Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Erzsébet és Boldog Margit példája. Bizony, ha őszinték akarunk lenni, meg kell valánunk, hogy keveset törődünk eddig az Ég drága ajándékaival, magyar szentjeink nincsenek eléggé benne lelkiéletünk világában.

Pedig most, amikor Szent Imrét ünnepeltük, láttuk, hogy — ha keveset tud is róla a történelem — mily kimondhatatlan gazdag pusztán az Ő fenkölt lényének inspirációja. Mennyi nagy gondolatot természetett, mennyi

energiát duzzasztott neki a szebb jövő előkészítésének Szent Imre-jubileuma! Most csak kitartóan dolgoznunk kell. *Mélyíteni a lelkiéletet, Szent Imre pártfogása alatt az Eucharisztia közelében, az Eucharisziából kiáradó kegyelem fölhasználásával.* Körülbelül ez volt az alapgondolata a mi augusztus 18-i díszgyűlésünk beszédeinek is.

Az Oltáregyesület és égisze alatt az eucharisztikus gyermekszövegek kövessenek el mindent, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben nekünk adott isteni energiák észrevétesse, fölhasználtságának s a Szent Imrész magyar katolikus élet áhított gyümölcseit érleljék.

Dr. Mátrai Gyula.

LELKI ÁLDOZÁS.

Álmodó csend ül a városon
Aranyfényt szítál szét napkelet
Tárt ablakomon, hús szellő szárnyán
Távoli harangszó lágyan kelteget.

Réggel van. Pihent erő duzzaszt
Az új napra bizón indulok.
Nem félem az élet jajját, harcát
Könnyeken át is bátran mosolygok.

Mert míg szobám csupasz földjén
Mehajtott fejjel térdelek
Lelkem királyi sasszárnyát kibontva
Száll a szegényes, rögs föld felett.

A végtelenség útját járom
Szemem sugárzó napba vész...
E napfényes úton im Eléd vezet
Mint fehérbe öltözött kis gyermeket
A hit, a vágy és a szeretet.

Kiráty Ödönne.

Szent Imre és az Eucharisztia.*

Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntözi híven Szűz Mária,

Igy énekel a középkori költő az Árpád-kori magyar szentek viruló kertjéről, melyet a leggondosabb kertész, a Magyarok Nagyasszonya hű szeretettel ápolt és öntözött.

Mi volt az a forrásvíz, amelyből ez a mennyei kertész az öntözéshez merített; mi volt az a harmat, ami zöldelő rügyeket, illatos virágokat fakasztott, édes gyümölcsöket termelt ebben a tündöklő kertben?

E kertnek a forrása azt a vizet csobogtatta, amelyre az isteni Üdvözítő a szamariai asszony figyelmét felhívta.

* Augusztus 18-i díszgyűlésünkön elmondott beszéd.

«Aki abból a vízből iszik, amelyet te adsz neki, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok neki, nem fog megszomjazni mindörökké, hanem a víz, melyet én adok neki, Ő benne szőkőkút vize lesz az örök életre.» (Ján. 4. 12, 13.)

Ez az örök életre szőkellő víz volt Pannonia kertjének rügy és virág-fakasztó forrása.

Ezt a forrást Szent István apostoli jobbival fakasztotta a pogány vadonban szomjazó magyarnak, mint egykor Mózes a sziklából varázsolt vizet a pusztában vándorló Izraelnek. De míg Mózes olyan forrást fakasztott Izraelnek, mely csak a testi szomjúságot oltotta, addig Szent István olyan élő vizet adott a magyar népnek, mely lelkét üdítette fel. *Ez a forrás Krisztus szent evangéliuma, Isten kegyelme és annak legüdítőbb, legkristályosabb forrása az Eucharisztia.*

Ez öntözte Pannonia vadonjait s pusztaságait, s ez varázsolta át azokat virágos kertté!

Ennek az isteni élő víznek első, gyönyörűen feshető virága, legharmonatosabb s legillatosabb liliomja *ebbe a forrásba* mélyesztette gyökereit, mely minden üdeségét, illatát és szépségét ebből az isteni forrásból merítette, volt Szűz Szent Imre herceg hófehér lelke. Ennek a liliomnak a gondozója és hű kertésze volt a Magyarok Nagyasszonya.

Keveset jegyzett fel a krónikás Szent Imre életéről, de amit feljegyzett, elegendő ahhoz, hogy azt mondjuk róla: *Szent Imre igazi eucharisztikus lélek volt.*

Éjjeleket töltött buzgó elmélkedésben az Úr imáadásában, és egy ilyen éjjeli szentségimádás szent ihletében, az eucharisztikus Jézussal való belső egyesülés magasztos pillanatában fogamzott meg benne a veszprémi fogadalom, a szent szüzesség fogadalma.

Eucharisztia és lelki tisztaság közel állnak egymáshoz. Egyik a másiktól fakad, egyik a másikhoz vezet.

I. A lelki tisztaság az az ösvény, amely tövises ugyan, de egyenesen az Eucharisztia szent titkához vezet.

II. Az Eucharisztia pedig az a szent gyökér, melynek egyik legszebb virága s legédesebb gyümölcse a szent tisztaság.

I.

A lelki tisztaság az önmegtágadás töviseivel kirakott ösvény, mely kristálytiszt, mely nem a posványba, nem szakadékba, nem pusztaságba, hanem az istenség legtisztább magaslatára, a Szentek szentjébe, az Eucharisztia titkához vezet.

Velencei Canal Grandon van egy gyönyörű, vakítóan fehér márvány-palota. Annak falait s tetejét aranylemezek borították. Ez volt Velence

legszebb palotája: Ca d'oro. Ilyen a tiszta lélek; annak palotája hófehér s oldalait az eucharisztikus szeretet aranya díszíti. Fehér és arany az Eucharisztia színe. Porladó téglá, omló vakolat s korhadó fához nem illik az arany.

Ha az üdvösség történetét: a Szentírást olvassuk, azt találjuk, hogy két út vezet Istenhez: *a)* a lelki tisztaság útja, *b)* a bűnbánat útja.

Mind a kettő az üdvösséghez vezet, de ha azt kérjük, hogy melyik kedvesebb az Úr előtt, melyik áll közelebb az Ő Szentségéhez, azt mondhatjuk, hogy a lelki tisztaság. Ki áll legközelebb?

1. *Az első a Názáreti Szűz.* Az Úr Jézus a Názáreti Szűznek érintetlen tisztaságát választotta a megtestesülés végrehajtására. Ennek a Szűznek tiszta szíve és tiszta, érintetlen teste volt az első tabernákulum, melyben először jelent meg az Istenember. És földi életében kit engedett magához legközelebb?

A Szűzanyát. Megengedte, hogy karján hordozza, hogy táplálja, az ő ölébe hajtotta fáradt fejét.

2. Kiket engedett még közelébe, *az ártatlan kis gyermekeket.* Ezeket megáldotta. Ezekben is a tisztaságot szerette s tanítványait is erre intette. Hacsak nem lesztek olyanok, mint a kisdedek, nem mehettek be a mennyekországába.

3. És tanítványai, apostolai közül ki állott legközelebb az Ő tiszta Szívéhez?

Szent Péter, akire rábízta egyházának vezetését; *Szent Jakab*, atyjafia; *Szent János.* Ő pihent az isteni Mester keblén az Eucharisztia alapításakor, ő hallgathatta az isteni Szív dobogását, ő volt legközelebb a szenvedés óráján, és őreá bízta az Úr legdrágább földi kincsét, édesanyját. Miért? Mert szűzies életet élt gyermekkorától fogva.

Ime az Úr Jézus életében látjuk, hogy a tiszta szív egyenesen oda vezet az isteni Szívhez.

És ez természetes is. A tiszta szív *könnyen* hisz, mert nincsenek kételyei, aggályai; *könnyen* hevül, mert nincsenek szenvedélyei, melyek visszatartják, leigázzák; röpi, mint a kötélkeiből megszabadult madár Istenhez, a tabernákulumhoz s ott érzi magát a legjobban.

A tiszta szív vonzódik az isteni Szívhez és örömmel egyesül vele az Eucharishtiában.

A liliom a tabernákulum leghűségesebb öre.

II.

De másrésről az Eucharisztia az a szent gyökér, melynek leggyönyörűbb virága a liliom.

Amely lélekbe bevonul az eucharisztikus Úr Jézus, azt megörzi

a szűz tisztaságban, felvértezi a küzdelemre; óvja, védi. Nézzünk végig az Egyház történelmében. A tiszta lelkek liliosos légiója honnan merített erőt az áldozatos élethez? *A Szent Ágnesek, Szent Ágoták, Szent Luciák, Boldog Margitok, a Szent Alajosok, Szent Szaniszlók, Berchman Szent Jánosok* gyöngye, gyarló lelkek voltak. S mi tette őket hőssökké; tiszta, érintetlen hófehér lelküket ki őrizte meg? Mindegyiknek az életében azt fogjuk találni, *az az égi kenyér*, amelyről Ar. Szent János azt mondja, hogy mint oroszánok távoztunk, ha azt ettük, és az a bor, amelyről az Egyház azt énekl: *Vinum germinans virgines.*

Néhány évvel ezelőtt Franciaország egy belpoklos kórházának főnőknőjét tüntelte ki a szabadkőműves kormány, a becsületrend szalagjával, mert 50 esztendő teltől az élő halottak birodalmában. Megjelent az egyik miniszter, a díszteremben átadta a kitüntetést. Kíváncsi volt a kórházra. Borzalmas látvány: rothadó sebek, tátongó ürességek az arcon, hiányzó testrészek és olyan szag, olyan szag, hogy a miniszter zsebkezdővel takarta el arcát. Végigment néhány termen, de nem bírta ki, levegőre vágyott. S a főnőknőtől ezt kérdezte: *Hogyan tudott 50 esztendőt eltölteni ebben a pokolban? Hogyan tudta fiatalságát, szívét e roncsoknak szentelni? Mi adott önnek erőt? A főnőknő nem válaszolt, hanem vezette a miniszter urat fel a második emeletre, egy egyszerű kápolnába, melynek főoltára előtt égett egy mécs s mögötte a tabernákulum. S ott a kápolna küszöbén megállította a minisztert s rámutatott a tabernákulumra e szavakkal: Az, aki a tabernákulumban köztünk él, az adott nekem erőt erre az áldozatra.*

Igen a tabernákulumban élő Úr Jézus nevel szüzeket, akik lemondanak egészségről, szépségről, fiatalságról és szerelemről, a családi élet örömeiről, földi élvezetekről és szívüket Istennek, az emberszeretetnek áldozzák fel.

Pannoniában is élt egy ifjú;

egészséges, daliás, bátor ifjú.

Királyi korona várt reá.

Egy apostoli atya tőle várta, hogy folytassa s befejezze az apostoli munkát.

Egy bölcsőjéből alig felcseperedett

nép vezérét, atyját látta benne

és egy nemzet jövőjét fűzte hozzá;

egy tiszta szívű királyi ara a tiszta

szerelem gyöngyét várta tőle.

S ő a *liliumot* választotta.

Ki adta neki ezt az eszmét? Ki adta neki erre az erőt? Ugyanaz az Úr

Jézus. aki annak a gazdag ifjúnak, aki megtartotta a parancsolatokat, de még jobban akart előre haladni a lelki dolgokban, azt mondotta: «Egynek hijával vagy még: menj, add el, amid vagyon, oszd el a szegények között és kincsed leszen a mennyben, *azután jöjj és kövess engem.*»

Az evangéliumi ifjú elszomorodék és eltávozék. Szent Imre is hallott hasonló szavakat a veszprémi szent György-templom éjtszakai csöndjében: *Jöjj és kövess engem*, de ő nem szomorodottan követte az Urat.

K. K. H.! Vannak, akik azt mondják, hogy Szent Imrének kár volt ezt a fogadalmat tennie, hogy boldogabb lett volna a magyar nemzet sorsa, ha ő és utódai lettek volna a királyok.

Hogy mi lett volna a magyar nép sorsa azt nem tudjuk, hiába is kutatjuk. De hálát adhatunk az Úr Jézusnak, hogy Szent Imrét adott nekünk, hogy megtanította őseinket és 900 év múlva minket is, hogy nem a *test és vér, nem a gyönyör és élvezet, nem a kincs és dicsőség* az, ami naggyá tesz és boldogít egyént s nemzetet, hanem *tiszta szív és élő hit.*

Tisztaság testben, vérben, szívben. Ez ad testi erőt, egészséget, munkakedvet, munkaerőt, boldog családi életet, egészséges utódokat és *Élő hit, Eucharisztikus hit.* Ez ad lelki erőt a bűnelleni küzdelemben, ez nevel jellemet s erkölcsöt, ez vigasztal és erősít a szenvedésben.

Eucharisztikus Úr Jézus, ezt kérjük Tőled ifjainknak és leányainknak, hitveseinknek és családjainknak, munkásainknak és államférfiainknak, papjainknak és híveinknek és ehhez kérjük Liliomos Szent Imrének közbenjárását.

Legyen hazánk eucharisztikus ország s akkor az a kereszt, melyet az Úr vállaira rakott, könnyebb lesz s élvezet nemcsak a Kálváriára, hanem a boldog feltámadásra is.

Dr. Madarász István.

A Szent Imre-jubileum és az Oltáregyesület.

Beszédvázlat.

AZ OLTÁREGYESÜLET célja a legfölségesebb Oltáriszentség imádása, az elkövetett sérelmek buzgó kiengesztelése és a szegény templomoknak egyházi készletekkel való gondos ellátása: 1848. Brüsszel, 1859. Budapest. A társulat új, de az eszme régi.

Az Úr testének társulata Buda 1461., Lőcse 1702. — Céhek mint oltárok gondozói: 1444-ben Budán 3, Pesten 7, céh. Szabályaikban megtaláljuk az Oltáregyesületek jellemző vonásait: Mindegyik céhnek vagy külön vagy más testvérével együtt volt egy-egy oltára, amely előtt társulati ájtatosságukat végezték és ennek az oltárnak jókarbantartására kötelezték magukat. A pesti vargák céhe 1444-ben a boldogságos Szűz-, szent Borbála- és Ilona-oltárt foglalta le, a pajzs-, nyíl- és nyereggyártók

SINCERO ALAJOS BIBORNOK, ÖSZENTSGÉNEK LEGÁTUSA
A SZENT IMRE ÜNNEPSÉGEKEN

1446-ban a Mindenszentek oltárát, a szücsök a Sarlósboldogasszony oltárát kapták. A szabók és posztónyírók szent Gellért oltárát szereztek meg 1447-ben, a kovácsok és kardcsiszárok István, Szt. Imre és László oltárát, később ez a timárokkal közös lett. A céhbelieknek meg volt hagyva, hogy szent István, László és Imre ünnepén dupla gyertyával és a szokásos áldozatpénzzel jelenjenek meg.

Ha pedig még négy századdal előbbre megyünk, akkor szent Imrét találjuk mélységesáhitatba merülten a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, éjjel, térdenállva, ott merít erőt tisztaságos életének nehéz küzdelmeire, ott erősödik szent elhatározásokra, ott ajánlja fel liliomos életét engesztelésül népe bűneiért, népe megtéréséért. Boldog Gizella pedig, az ő jóságos anyja, előkeresi a gyapjút és a kendert — *quaerit lanam et linum* —, aranszálakat szedeget elő, hogy áhitatos ujjával megszövgesse és meghímezze a szentegyház drága ruháit, amelyeknek egyik nagyszerű emléke a koronázó palást 1031-ből, amely voltaképen miseruhának készült a fehérvári egyház számára. Szent Imre, mint az imádás és engesztelés mintaképe, boldog Gizella, mint az oltár- és templomdíszítő munkálkodás pátronája és szent István, a magyar szent család harmadik tagja, mint az Úr hajlékait egymásután felépítő buzgó apostol. Minden 10 falu kötelessége volt egy templomot építeni, felszereléséről a király gondoskodott.

A veszprémi apácák és a gondjaikra bízott magyar leányok a kézimunkák sokféle változatát gyakorolták. Innen kapott XIX. János pápa is egy díszes miseruhát szent István és Gizella ajándékként 1026-ban. Ez elveszett, de fenmaradt a regensburgi drágaköves aranykereszt, amelyet Gizella királyné édesanyja sírjára küldött.

Egy sokszáz templomot építő apának és mindezeket a templomokat királyi bőkezűséggel ellátó anyának imádságos szent fia hogyan volna mintaképe az oltáregyesületi buzgóságnak?

1. Legfontosabb az egyéni önfeláldozó buzgóság: imádás és engesztelés. A lélek beszél a lélekkel: Krisztus tanít az oltárról. A nagy igazságokat az evangélium hirdetői, a pápák, püspökök és papok hirdetik: Világosságot gyujtanak, akaratot indítanak, *scire, velle quidem adiacet mihi, bonum auterm perficere non invenio* — ezt kell megtalálni az Oltáriszentség lábainál, az egyéni cselekedetek belső rugóját, azt a finom indítást, amelyet Krisztus kegyelme végez az egyes ember lelkében. *Ego sum vitis, vos palmites* — a szentáldozásra vonatkozik elsősorban, de aztán minden lelki teleszivakodásra, amely az Ő közelségéből árad. Kérjete, keressete, zörgessete, ez az egyéni ima, ez az örökimádás titka s a lélek erőforrása.

2. Nem minden kérés és zörgetés, nem minden imádság tetszik Istennek: hanem az önmagáról megfelelő, ajándékozó imádság. Add nekem, fiam, szívedet — ez hangzott szent Imre felé az éj csendjében s ő odaadta koronáját, jövőjét, jóságát, egész fiatalságát, életét. Vajjon nem ily imádók kellene-e, akik Istennek adják szívüket, s még inkább az életnél százszor értéktebb holmijukat?

3. Így alakul ki a könnyedén vidám adakozó egyéniség Isten oltára előtt. Aki Istenének mindenét feláldozza, aki önmagát Isten készséges szolgálatára szenteli, annak a javai máris Isten tulajdonába mentek át.

Nem Júdás volt a bőkezű, hanem Péter és János, mert ők szerették legjobban az Urat. Az emberek kezdték összedobálni Valle di Pompéjiben aranyukat, ezüstjüket s egy gyönyörű székesegyház lett az adományokból, meg egy fiú- és leányárvaház. Istem egy plébánost a Mura partján, így imádkozott: Uram, adj magadnak termést, mert ami jövedelmet rendelsz, azt én mind Neked, a Te szent templomodnak szántam s a Te dicsőségre áldozom. Ismertem egy oltáregyesületi hölgyet az Ipoly völgyében, maga gondozta a kis templomát, maga söpörte ki szombat délután, maga ékesítette virágokkal, maga látta el ruhákkal és egyéb szükséges felszereléssel, — de ugyanennek a hölgynek az asztaláról ettek a falu összes szegényei és az ő meleg szívével vigasztalódtak a falu összes betegei s mindenféle testi-lelki nyomorékjai. Ismertem egy földbirtokost a Rábaközben, akitől minden értéket játszi könnyűséggel el lehet kérni, semmi súlyt nem helyez a vagyonára, mert a szíve egészen Krisztussal van tele. Szinte tékozlóvá és könnyelművé teszi az embert a nagy hite.

Az egyéni áldozatokra, munkára és alamizsnára az imádságos lelkület képesít, így kell, hogy szent Imre lelke ihlessen meg bennünket. A szent Imre tiszta lelkének tiszta hite lobogott az Oltáregyesület tagjaiban és lángolt vezetőségében. Trautwein János, Kánter Károly, özv. Cziráky Jánosné grófné és Zichy Nándor gróf nevei nemcsak az egyesület évkönyveiben vannak aranybetűkel beírva, hanem az örökélet könyvében is, amelyet a Bárány öriz. Kánter Károly jelmondata: «Domine dilexi decorem domus tuae» volt, vagyis: szeretem Uram a Te házad dicsőségét, de ugyanígy lehetett volna: omnibus omnia factus sum, ut omnes Christo lucrificiam: mindenkinek mindenévé lettem.

Szent Imre jól érezné magát ennek az oltáregyesületi templomnak ívei alatt és az egyesületi tagok imaóráin. És szent szülőivel együtt körüljárna a díszes és szegény templomokban, buzgón szemlélné a sok örvendetes változást, amely az Oltáriszentség tiszteletében az utóbbi évtizedekben végbement. Valóban Isten házai, Isten díszes termei, szalónjai lettek a mi templomaink: Quia adest Dominus. Mert az Úr van jelen. A legszébbet és a legjobbat, a legdrágábbat adjuk neki, hiszen Ő előbb és jobban szeretett: Semetipsum exinamivit: kiüresítette magát egész a kereszthalálig érettünk.

Dr. Saly László.

Amerikai magyar és angol testvéreink igazán impozáns módon vettek részt Szent Imre-jubileumunkon, amelyre két püspök és 27 plébános jelent meg 1500 főnyi zárandoklattal. Egy igen kedves csoport fölkereste a központot is a pitts-

burgh Szent Anna hitközségből s az ottani Oltáregyesület affiliálását kérték Nagy örömmel leljesítjük kívánságukat s az erről kiállított díszokmányt postára adtuk, mivel a nagy elfoglaltságban nem tudtuk időben megszerezni az aláírásokat.

Az alpesi rózsza.

Svájci levél.

DRÁGA LÉLEK! Fekvőkúrámon nem egyszer rajtakapom magamat, hogy régen tanult versek, költemények motoszkálnak fejemben és én rendületlenül szavalom, vagy dudorászom azokat. Így a nyáron is minduntalan az eszemben forgott egy jól ismert költeménynek ez a pár sora:

Hasad a szép hajnal,
Piros a hegyoldal,
Esztergom várába
Rákóczi felnyargal.

No mert bármire tekintetem is, mindenütt piroslott a hegyoldal körülöttem. Piroslott nem csupán hajnalhasadáskor, vagy az alkonyi pírban, piroslott a déli napsugárban is. Piros volt a rajta virító alpesi rózsza tengernyi tömegétől.

Abban a magasságban, hol már a fenyő ereje elhal s örökzöld koronája lebukik, kis igénytelen cserje veszi át a havasok birodalmát: az alpesi rózsza. Csinos, takaros kis virág. A hegyek azaleája. Sokban hasonló hozzá. A vékony, szívós ágacskák apró zöld levélkoszorújából élénk piros csoportvirág bukkan elő, mint valami díszes bóbíta. Ugy fest, mint a piros pünkösdi-rózsza kis hugocskája a haragos zöldben. Nem szereti a magányt. Hódító természetű. Nagy ligeteket alkot. Lefoglalja a havasok oldalát vagy ezer méter szélességben és az égbenyúló magasságokat rózsakoszorúval övezi. Így jutalmazza a hegyekben rejlő diadalmas erőt a minden zivatarban hűséges őrtállást s azt az élvezetet és egészségügyi szolgálatot, melyet nekünk nyújtanak.

Szerepe ugyanaz, mint másutt az illatos orgonának, vagy a még kedvesebb májusi gyöngyvirágnak. Kirándulók kalapbokrétája, az otthonok asztali dísze, sőt az alpesi csendes kápolnák oltárainak is szívesen látott ékessége.

Küldik messze távolba is. Szívós kis virág. Nagy utat kibír. Pár napos bőjt után újraéled s mosolyog, mint a szeretet követe, a szívekkel nyelve, üdvözlések tolmácsa.

Mindenkor kedves virágom az alpesi rózsza. Egyízben meg különösen megragadta lelkemet s a gondolatok egész sorát ébresztette bennem.

Július közepén történt, éppen mikor javában virágzott. Hűvös északi légáramlat nagy havat hozott. Tiszta, ragyogó, friss hó lepelt el mindent, az alpesi rózsát is. Másnap kisütött a nap s a ragyogó hó alól kibukkantak az élénk piros rózsacsokrok. Remek látvány volt. Mintha hófehér terítőn égő mécsek, vagy méginkább égő kis szívek lángoltak volna fel a nap

tüzes csókjától és kedvesen mosolyogtak egymásra, mégjobban a rájuk áradó, éltető napsugárra.

Eszembe ötlött: van nekünk is hófehér. terítők, hol már nem rózsa, hanem ezerszerte értékesebb, a szeretet nyilik. Van ragyogó fehér asztalunk, hol az Eucharisztia meleg csókjától emberi szívek gyúlnak ki, hogy tudjanak Krisztusban Krisztusért szeretni.

Drága lélek, mondhatom neked, minél tovább élek és minél jobban megismerem az emberi szív természetét, annál hálásabb vagyok az Oltáriszentségért. No mert mi emberek olyan gyarlók vagyunk a szeretetben. Annyit hibázunk e téren. Egyszer bénák, gutaütöttek vagyunk: nem tudunk szeretni embertársat, még csak türelemmel elszenvadni sem. Fukarok vagyunk, nem értjük a nagylelkű életművészetet, így aztán nem csoda, ha üres, örömtelen az életünk. Másrok meg rövidlátók, szinte vakok, süketek vagyunk, nincs érzékünk a ránk áradó szeretet-sugarak iránt. Panaszkodunk, hogy elhagyott az Isten és nem törődik velünk senki. Úgy kellene ilyenkor nekünk az alpesi rózsa olajából, hogy tudjunk a hó alól is mosolyogni és bizalommal tekinteni egymásra és a ránk várakozó napsugárra. Hát még hányszor vagyunk lázasak, betegek, álmodozók, mikor helytelenül, önzőn szeretünk s bűnösen elpazaroljuk legszentebb kincsünket. Természetes, hogy aztán nincs benső békénk, hanem nyugtalanság, csalódás, keserűség, a kenyerünk.

Honnan mindez? Rajtunk az összülők terheltsége. A bűn lényege a megnemértés, elhidegülés, szakadás, pártütés. Ezért nehéz a szeretet sora, mert a szeretet megértés, figyelem, közeledés, lelkiegység.

Keresett az ember írt a szeretet sebére. Kitalált egy szép receptet: testvériség. Hajtogatta, hangoztatta, árulta mindenfelé. S az eredmény? Egy amerikai angol le nem ül egy asztalhoz egy fekete néger mellé, pedig a gomblyukban hordozza: testvériség!

Jött az Úr Jézus és leült a megvetettek mellé. Jött és evett egy asztalnál egy tából a vámosokkal, a szegényekkel és nem futott el a bélpoklos elől. Jött és hozott a szív sebére orvosságot. Asztalt terített, felszolgált a Szeretet-kenyerét, az Eucharisztia. S ehhez az asztalhoz meghívott mindenkit. S az eredmény? A pogányoknak feltűnt, hogy akik erről az asztalról esznek, azok hogy szeretik egymást. Az asztalközösség, az ételközösség egy szívet egy lelket teremtett bennük.

Az Eucharisztia a szeretet szentsége és a testvériség köteléke. A szentáldozásban az Úr Jézus szent testét vesszük magunkhoz, de az egész szent testét. Egyesülünk Krisztus titokzatos szent testével is, mely a hívek közössége. Ezt mondja szent Pál is: mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk.

Ez az eucharisztikus asztal a legnagyobb szociális áldás a földön.

Itt leomlanak az emberiséget szétválasztó társadalmi keretek és megszűnik a távolság, melyet születés, vagyon, rang, műveltség húzott az emberek közé. Krisztus jelenlétében, nagyságában, elenyészik minden földi különbség. Egy gondolat lesz urrá a lelkeken: Krisztusé vagyok és Krisztusban egymásé. Ez az igazság a valódi testvériség gyökere.

Az első keresztények közt történt. Egyik szolga közeledik a szentáldozás asztalához és észreveszi háta mögött gazdáját, felkinálja az elsőbbséget: Uram, lépjen helyembe. Mire gazdája így felel: itt csak egy Úr van s mi testvérek vagyunk. Ez a történet számtalanszor megismétlődött már a testvériség szent asztala előtt.

Jó Lélek! Hozzuk öntudatunkra és állítsuk nagyon bele életünkbe a szentáldozásnak ezt a fenséges hatását. Mondhatom, hogy lendületbe jön a lélek és szárnyakat kap a szeretet gyakorlására bármilyen egyszerű keretek közt éljen is. Tudom, hogy naponkint áldozol. Egyesülj öntudatosan Krisztus titokzatos testével is és érezd át annak nagy-nagy szükségleteit is. Karold át az egész emberiséget, no mert az Eucharisziától meg-nőnek karjaid és kitágul a szíved és minden ember minden gondját, javát és érdekét kebledre ölelheted és szolgálhatod.

A katolikus hívőnek legyen katolikus a szíve is. Egy jó lelket kértem egyszer, hogy szentáldozásakor ne csupán családi kicsi körét vigye az Úr Jézushoz. Mire ő aggódva megjegyezte: ha többet viszek, kevés jut egynek. De hát, viszonzom — a tengert ki tudja-e néhány lélek őríteni? Jézus szent Szíve a kegyelem oceanja. Ő mindenkinek mindene. Ez a vágya, kevéssel be nem éri.

Imakönyvemben egy emlékképre akadtam. Ezt olvasom hátlapján: «Hív az Úr! Megyünk Kínába, elvisszük pogány testvéreinknek Krisztus hitét. Imádkozzatok, hogy Istennek tetsző, égő áldozat legyünk és sok lelket nyerjünk meg Isten országának!» A képecske a kalocsai tiz missziós nővértől való. Minden sorában a katolikus nagylelkűség és az áldozatos Krisztusi testvériség szelleme lüktet. Ez a lelkület az Eucharisztia diadala.

Egy törekvő lélekről tudom, valahányszor a hófehér asztalhoz lép, magával viszi a szentatyának, az Egyház fejének, aztán püspökének és plébánosának minden szándékát s azokat behelyezi az eucharisztikus szent Szív irgalmába, kegyelmébe. Mennyi lelki, kegyelmi rózsacsokrot küld egy ilyen jó lélek szerte a világba.

A testvéri szeretet gyakorlása a legszebb hála a szentáldozásért. Egy falat kenyér, egy jó szó, egy fohász, egy beteglátogatás, egy baráti mosoly, vagy a figyelem apró-cseprő tettei, a készséges kötelességtudás, a szíves munka, derült lelkű kereszthordozás, mind-mind egy virágszál az Eucharisztia koszorújába, egyben egy-egy olajcsepp szeretetünk, boldogságunk korsójába.

Testvéri szeretet a legjobb távoli készüllet is az Úr asztalához. Ez adja az Isten-gyermeki lelkiület báját. A Krisztusjegyesi fátyolnak is ez a legszebb ékessége. Az Úr Jézus szeme ezen akad meg rajtunk. E nélkül nem kellünk. — A régi templomokhoz a hívek adták és hordták össze a követ, téglát, épületfát. Megható volt, amint felsorakoztak egymásután az adományok társzekerei. Egyre nagyon vigyáztak, aki haragban volt mással, annak adományát visszadobták, ha még oly értékes volt is. A templom a szeretet háza, ott csak testvéreknek van helyük. Drága lélek! Az alpesi rózsához elküldtem lelkenek ezt a néhány gondolatát is. Fogadd oly szívesen, minő szeretettel írtam. Ezzel is egy szál rózsát akartam hófehér asztalunkra tenni.

Német István.

Diszgyűlésünk. A Szent Imre-jubileum alkalmával, mint előre jeleztük, eucharisztikus nappal kapcsolódtunk be a jubileumi ünnepségekbe. Augusztus 18-án volt a mi napunk. Reggel 6-tól 1/29-ig folytonosan szentmisék és áldoztatások voltak az Örökimádás-templomban. Kilenc óraker ünnepélyesen fogadtuk Mgr. Schrems clevelandi püspök urat, aki fényes asszisztenciával ünnepélyes votivmisét pontifikált a legfölségesebb Óltárizsentség előtt.

A szentmisét szentséges áldás követte. Ez alatt egészen váratlanul megérkezett

Sincero Alajos bíbornok, Öszentségének legátusa, aki a szentélyben térdelve fogadta az áldást. Majd Bourne londoni bíboros-prímás megérkezéssel kezdetét vette eucharisztikus díszgyűlésünk.

Díszgyűlésünknek különös súlyt adott a pápai bíboros legátus és az elnöklésre megnyert Bourne bíboros jelenléte. Ott volt még Papp Antal érsek és dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök, nemkülönben özv. örgróf Pallavicini Edéné országos elnöknő vezetésével az oltár-egyesület választmánya teljes számmal, még a vidékieket sem véve ki.

Dr. Mészáros János prelátus, országos főigazgatónk először a bíboros legátust, majd az elnöklő Bourne kardinálist köszöntötte ékes latin nyelven. A bíboros legátus mindenkinek nagy öröme magyar nyelven köszöntötte az eucharisztikus tábort és Őszentségének egészen különleges áldását adta az oltár-egyesület és eucharisztikus szövetségek jelen- és távollevő tagjaira.

Utána az angolok nagynevű primása és Westminster érseke emelkedett szólásra és az angoloknál egészen szokatlan, tiszta kiejtéssel, angol nyelvű beszéddel nyitotta meg a gyűlést. Beszédét a kíséretébe beosztott Dr. Korompai pázmáneumi lelkiigazgató tolmácsolta magyarul. (Tartalma röviden az volt, hogy az eucharisztikus élet — melynek Angliában is egyes zárdák a központjai, az ő egyházmegyéjében is a reparatrix zárdá — a katolikus egyház lelki életének forrása. Nagy öröme van úgymond — abban, hogy a Szent Imre-jubileum alkalmával épen egy ilyen gyűlésen elnökölhessen.)

A gyűlés szónokai *dr. Madarász István* apát, miniszteri tanácsos *dr. Saly László* apát, egyetemi magántanár és *P. Bíró Ferenc S. J.* tartományfőnök voltak.

Az első két szónok beszédjét sikerült megkapnunk, azért egész terjedelmükben közöljük, P. Bíró beszédének pedig itt adjuk alap gondolatát: A legméltóságosabb Oltárishetség csodálatos erősítő hatással van a gyermeklételekre. Nem egyszer tapasztalta (több példát hoz az életből), hogy a gyakran áldozó gyermekek csodálatos bölcseséget árulnak el és bámulatos könnyedséggel győzik

le a kísértéseket. Proponálja, hogy minden jelenlevő kövessen el minden tőle telhetőt a gyermekek gyakori áldozása érdekében. Praktikusan ő úgy vélné megoldhatónak, hogy legalább havonta egy szombati délutánt egészen a gyermekek gyónatásának kellene szentelni. Az oltár-egyesületek helyi igazgatóit és vezetősegeit különösen kérjük arra, hogy a plébániákon egyengessék a gyermekék útját a szentségi Jézushoz.

Magas látogatásával megtisztelt bennünket Őeminenciája a bíboros-herceg-primás is, aki kilenc órakor a várban ugyanaz napon a koronázó főtemplomban celebrált ünnepélyes rekviemet I. Ferenc Józsefért.

Díszgyűlésünk *dr. Mészáros János* országos főigazgatónk zárószavaival és a pápai himnusz éneklésével ért véget.

Este nemzetközi szentóra volt az Örökimáadásban. Gróf Mikes János szombathelyi püspök magyar, Waitz feldkirchi püspök német, Picard de la Vacquerie abbé francia és John Noll fortwainei püspök angol nyelven adta az elmélkedési pontokat és ugyancsak az utolsó szónok adta az ünnepélyes áldást. A szentórán megjelent a francia katolikus egyetemi misszió is Bottinelli kanonok vezetésével. Ő mondotta távoztukkor, hogy annyira épült lelkileg ezen a szentórán résztvevő hívek áhítatán, hogyha többet nem is látna, ezért is érdemes lett volna eljőnnie és igazán mélységes meghatottsággal hajtja meg fejét a magyar katolikusok élő hite előtt. A szentórát a Szent Imre-jubileum *lelki sikereért* ajánlottuk föl és hisszük, hogy alázatos könyörgésünket meghallgatta az Úr.

Felelős szerkesztő: *dr. Mátrai Gyula.* — Felelős kiadó: *dr. Mészáros János.*